

Adóslevél

(Döbrentei Kornélnak)

*palackba töltött éjszakák
adóslevele homlokod
békanyál-pocsolya a bor
s szemedben tengerként ragyog*

*kiürül fölöttünk a hold
s nincs aki újratöltse
emlékező apály a csend
másnap és mindörökre*

*meghurcolt csöppnyi villanás
gyufánkra ült egy csillag
felperzselt terítő az ég
s fölénk már az borul csak*

Megkésett sirató

Hervay Gizella emlékének

*Véget ért hát a meg nem írott vers.
Fekete galamb fészkelt szíved alá:
s a félelem napfoltjai szemünkben
szétpergő gyöngyökbe gyűjtik árnyadat.*

*Véget ért hát a meg nem írott vers.
Rajtad is az elmúlás félholdja sarlózik:
ájult fűcsomó a koszorú;
emléked álmok holdfogyatkozása.*

*Véget ért hát a meg nem írott vers.
Úgy sirass minket, mint a halottak!
Mint az élve eltemetettek, akik
nem éltek túl egyetlen túlélőt sem,*

mert sírt léptek, s örök lábnyomukban

*kuporog fejünk, az első rög,
a belenyugvás első rongylabdája,
amit szétrúg majd minden új halál,*

*hogy csuklónkat kopjafákkal átverve
várjunk magunkra, feltámadásra
— és várjuk, hogy a hetedik napon
nem ér véget a meg nem írott vers — — —*

UJHELYI ÁGNES

Babák és bombatalálat

*Ringó babák most énekeljeteK
az omló laza földkehely
kibírhat ennyi lázadást
a kitépett lábak motozó útkeresését,
a számócaszínre festett szájon át
világ nagy titkok érkezését.
A tölcsér úgyis betemet
Paul Klee babái is leválnak kék egükről,
a bájos szamojéd totemek
az első bálványos apró istenek megfakulnak
akár háborús könyvek alapján szende gyermekeink.
Megmozdul úgyis a hadtest,
elindul befelé
lázálmai akármelyik háborúnak
az elsőnek, a nem-tudni-hányadiknak,
csak állunk a tölcsér peremén
bámulunk a segélyt karmoló kis karokra
az alvós-szemekre, le-fel billenő kék jajokra.
Nem tud akkora dűnét hordani a szél,
kilátszik a sok kaucsuk tetem
valaki továbblapoz a könyvben,
már nem képzelem, látom,
a szelektált tájon, mint igyekszik a sereg
sírva, döcögve, egyre...*